

Nagytemplomi gyülekezeti élet

DEBRECEN-NAGYTEMPLOMI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2019. új folyam VIII. (XXVII.)

32. szám

Nagytemplomi gyülekezeti élet

2019. új folyam VIII. (XXVII.)
32. szám

Az Ige fényénél	1
„Több mint 200” – jubileumi programok a Nagytemplomban	2
IV. Nagytemplomi Bál	6
Gondolatok a felnőtt konfirmációs előkészítőről	10
Jézus nyomában – Bibliával a kézben	11
A szabadulás örömhíre	14
Idén is járt Mikulás a Baba-Mama Klub tagjainál	16
Adventi ifis elcsendesedés Óhután	18
Hajléktalanok karácsonyára készülve	20
Advent az Immanuel Otthonban	21
Advent a Nyitott Ajtó Otthonban	22
Memorandum	25
Fogd a kezem program	27
Keresztelések, házasságkötések, konfirmáció, temetések	28

Kiadja:

a Debrecen-Nagytemplomi
Református Egyházközség

Felelős kiadó: Vad Zsigmond
lelkipásztor, esperes

Szerkesztő: Lucski Zsófia

Borítókép: Szirák Sára

Grafikai terv: Mikáczó Kamilla

Nyomda: Litográfia Kft.

Megjelenik évente 4 alkalommal.

Készült 1000 példányban.

Debrecen-Nagytemplomi
Református Egyházközség
4026 Debrecen, Piac u. 4–6.

Telefon: +36 (52) 614-160

E-mail: nagytemplom@reformatus.hu

www.nagytemplom.hu

facebook.com/nagytemplom

Állandó alkalmaink:

- Hétfő**
- du. 6 óra bibliaiskola a gyülekezeti teremben
- Szerda**
- de. 10 óra idősek bibliaórája a Nyitott Ajtó Szociális Központban
 - de. 10 óra édesanya-gyermek klub (gyesen lévő anyukák és kicsinyeik részére) az Ifjúsági Központban
 - du. 2 óra istentisztelet a „Reménysugár” Hajléktalanok Nappali Melegedőjében
- Csütörtök**
- este 7 óra KÖSZIKLA bibliakör az Ifjúsági Központban
- Péntek**
- de. 10 óra bibliaiskola a Nyitott Ajtó Szociális Központban
 - este 7 óra Istent dicsőítő zenei alkalom az Ifjúsági Központban
 - este ifjúsági bibliaörök az Ifjúsági Központban
- Szombat**
- este ifjúsági bibliaörök az Ifjúsági Központban
 - kéthetente 5 órakor középkorúak bibliaórája a Gyülekezeti Teremben

Istentiszteletet vasárnaponként 8, 10 és 18 órától tartunk. Úrvacsora a hónap első vasárnapján 10, a hónap harmadik vasárnapján 8 és a hónap negyedik vasárnapján 18 órakor van. Minden hónap harmadik vasárnapján 10 órától *Tizenévesek istentisztelete* az Imateremben.

A Lelkeszi Hivatal nyitvatartása:

hétfő: 10–16 óráig, kedd: 10–16 óráig
szerda: 10–17 óráig, csütörtök: 10–16 óráig,
péntek: 10–14 óráig
Hétfőtől-csütörtökig 14 órától 16 óráig
lelkigondozói ügyeletet tartunk
a Lelkeszi Hivatalban.

„A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát, a homály földjén lakókra világosság ragyog.” (Ézs 9,1)

Kedves Testvérek!

Úgy vagyunk megteremtve, hogy az életünk elképzelhetetlen fény nélkül.

Egy éjszakai áramszünet is kellemetlenné tud válni, mert senki sem szeret sötétben botorkálni. Attól pedig egyenesen rettegünk, hogy elveszítsük a látásunkat és egy életen át tartó sötétségben éljünk. Ami igaz a testi látásunkra, igaz a lelki látásunkra is. Isten azt akarja, hogy életünket a világosság töltse el.

Erről beszél Ézsaiás próféta is, aki egy sötét korszakban a reménység hangját szóltatta meg. Isten szándéka, hogy sötétből a világosságra, a halálból az életre jussunk. Ézsaiás próféta számára egyértelmű: Isten azt akarja, hogy lássuk meg az Ő világosságát. A próféta egy olyan korban hirdette hittel Isten szavát, amikor az emberek nem látták és nem keresték Istent, nem kérdezték életük dolgai felől, nem fordultak hozzá imádságban, mindenki a saját feje után ment. Ezt nevezi Ézsaiás sötétségnek, amikor az ember elvesztette a kapcsolatot Istennel. A sötétség bibliai értelmezése szerint az ember távolra került Istentől a bűnei miatt. Azonban Isten tulajdonsága, lényének része a könyörület, ezt tapasztaljuk meg mi is, mert akik a sötétség korszakát élik és halál árnyékának völgyén járnak,

világosságot látnak. A prófétai leírás alapján ez a világosság nem lassan jön el, mint a hajnallal kelő nap, hanem hirtelen berobban ebbe a világba, amikor senki nem számít rá. Egyszer csak megjelenik az Isten világossága és betölti a sötétségben járókat. Isten ilyen hirtelen hoz változást az emberek életébe. Ahogy ez Saullal, a későbbi Pál apostollal történt, amikor Jézus megjelent neki ott a Damaszkuszi úton. Őt is nagy fényesség vette körül. Megvakult rövid időre, de szívével elkezdett tisztán látni. Megszűnt a sötétség, tisztán látta mit kell tennie, és az evangélium legnagyobb követé lett belőle.

Az első karácsonykor megszületett Jézus Krisztus hozta el és hozza el ezt a változást. Aki Jézus Krisztus világosságában jár, azt az embert már nem érdeklik az élet sötét dolgai, csak a világosság igéi és cselekedetei. Aki ebben a világosságban él, az megtapasztalja a bűnbocsánatot, Isten szeretetét, az igazi békeséget, reménységet és az új élet örömét.

Kívánom minden testvérünknek, hogy ezen a karácsonyon is Krisztus világossága töltse el mindnyájunk életét, és így legyen áldásokban gazdag ünnepünk!

Oláh István lelkipásztor

„Több mint 200” – jubileumi programok a Nagytemplomban

**„Hadd teljünk be házad javaival, templomod
szentségével!” (Zsolt 65,5)**

Egyik legsúlyosabb tragédiáját szenvedte el Debrecen városa és annak vírágzó református eklézsiája az 1802-ben pusztító tűzvész során. Leégett a város északi fele, és a Nagytemplom helyreállítására sem maradt semmi remény. De ahogy a város történetében már annyiszor, a hamvak helyére hamarosan új település épült. A megújuló város közepén pedig egy klasszicista templomépület kezdett emelkedni.

Ha kétszáz évvel ezelőtt élünk, még szemtanúi, vagy akár részesei is lehetünk az építkezésnek. Érdekes lehetett a látvány, ami kívülről a szem elé tárult: állt a keleti torony, de még javában épült a nyugati. Már készen állt a falazat, fedett volt a főhajó is, elkészültek a karzatok. A templomba belépve szemtanúi lehetünk volna a berendezési tárgyak elhelyezésének, talán még egy-egy padosor elrendezésében is segédkeztünk volna. Ott ülhattünk volna valamelyik padban az első istentiszteleten.

Könyves Tóth Mihály református lelkész így ír arról az 1819. novemberi napról: „a debreceni Nagytemplom soha nem

volt szertartásosan felszentelve, legelső megnyitáskor alkalomszerű prédikáció s éneklés tartatott, ennyi volt az egész szertartás.” Csak elképzelni tudom, milyen lehetett akkor ott lenni. De azt pontosan tudom, hogy most, kétszáz év elteltével milyen a múlta emlékezni, a jelenért hálát adni, együtt ünnepelni, és a közös jövőt tervezni. Erről szóltak a jubileumi hét történései, melyeken magam is részt vehettem.

Az ünnepi programsorozat méltó megnyitója volt a IV. Nagytemplomi Bál, mely november 16-án, a Lovarda Kulturális és Konferencia Központban került megrendezésre.

A „Több mint 200 hang” címet viselő jubileumi koncertünk igazi különlegességeket tartogatott a zenekedvelő közönség számára november 21-én. Nem csak azért, mert két tehetséges orgonaművész – Csorba Gergő és Sárosi Dániel – volt a főszereplője, hanem azért is, mert az előadók több virtuóz zeneművel is készültek erre az alkalomra. A szóló darabokon kívül négykezesük is kivételes volt, de az est legemlékezetesebb mozzanata, amikor a két művész Händel: F-dúr orgonaversenyét két hangszeren, két orgonán adta elő. Dr.

Arany János, a Tiszántúli Református Egyházkerület zenei főigazgatója, aki a koncert során a repertoárban szereplő zeneszerzőkről és az elhangzó zeneművekről osztott meg érdekes információkat a jelenlévőkkel, ezt a teljesítményt ahhoz hasonlította, mint amikor két művész külön medencében adja elő tökéletes szinkronban gyakorlatát. Ezúton is szeretném megköszönni a szép számú résztvevő nevében a zenei élményt és a színes konferálást.

Nem sokat váratott magára a következő ünnepi alkalom, másnap, novem-

ber 22-én a „Több mint 200 Ige” flashmobon a város hét középiskolájából érkező 256 fiatal vette birtokba a Nagytemplomot és a város főterét. A hívő ember komolyan veszi, hogy a Biblia megváltoztatja az életét, de jelentősége a nem hívő ember számára is vitathatatlan. Kultúránk forrása, táplálója. Irodalmi, zenei, képzőművészeti alkotások sokaságában jelennek meg történetei, gondolatisága. Mindenkinek üzen valamit, mindenkit tanít valamire. Oláh István, gyülekezetünk lelkipász-

torának köszöntője után a magukkal hozott Igéket olvasták fel a diákok egymás után a templom elé kihelyezett mikrofonba. A járőkelőket ünnepi Igés kártyával is megajándékoztuk. Az Igeversek állítottak emléket az előttünk járóknak, mutattak rá a folytonosságra. A megmozdulás szimbolizálta, hogy a református egyháznak nem csak múltja és jelene, de jövője is van. „Óriási élményt jelentett a mai flashmobon való részvétel: a diákjaim nevében is nagyon szépen köszönöm, hogy bekapcsolódhattunk az igeversek felolvasásába.” – írta Zsíros Tünde, a Tóth Árpád Gimnázium tanára. Milyen jó, hogy sokan gondoltuk így a résztvevők közül!

A jubileumi hetet a „Több mint 200 év” ünnepi hálaadó istentisztelet zárta november 24-én. A Kistemplomot 300 évvel ezelőtt kezdték el építeni, így közösen ünnepelhettünk. Ahogyan Vad Zsigmond esperes-lelkipásztor is

hangsúlyozta, a két gyülekezet küzdelmes története során mindig is egymást segítette. Az Igé hirdetés szolgálatát dr. Fekete Károly, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke végezte, melyben különösen megragadott a taglalt párhuzam: az ember-templom sorsának alakulása és a kőtemplom története, a keresztyén ember élete és a Szentírás ereje. Az ünnepi istentiszteleten került sor az nyáron meghirdetett „Otthonunk, a gyülekezet” című irodalmi pályázat eredményhirdetésére is. Hálásan köszönünk minden pályaművet, hiszen olyan történetek, emlékek és személyek kerültek elő az írásokban, melyek minden tekintetben értéket képviselnek a jövő számára.

Dr. Papp László, Debrecen Megyei Jogú Város polgármestere köszöntőjében hangsúlyozta: a Nagytemplom a debreceni szellemiség fő forrása, erős, értéktéremtő szerepe az évszázadok alatt mit sem változott, éppúgy, mint a református egyház és a város szoros kapcsolata sem. Kétszáz év múlva a város élén álló utódjának pedig azt kívánta, erős hitű, városa iránt elkötelezett református egyházat találjon itt akkor is. Kósa Lajos országgyűlési képviselő köszöntő szavai mellé ajándékot is ho-

zott: annak az 1806-os emlékiratnak a másolatát, melyet a templom építésekor rejtettek a falba, majd közel kétszáz év elteltével, kalandos körülmények között került a birtokába. A dokumentum az egyháztörténeti kiállításunkban került elhelyezésre, izgalmas tartalma így hozzáférhető az érdeklődők számára. Az 1800-as évek elején kezdtek készíteni egyedi megrendelésre azt a díszes, pergamen kötésű Bibliát is, melyet a város a jeles évforduló alkalmából ajándékozott a gyülekezetnek.

Az ünnepi istentiszteleten jelen voltak az amerikai Myers Park-i testvérgyülekezetünk képviselői is, az alkalmat pedig a Nagytemplomi Kórus szolgálata tette még bensőségebbé Vass Sándor és Tóth-Bartók Dániel vezényletével és Vad Péter orgonakíséretével.

Azt, hogy száz vagy kétszáz év múlva lesz-e gyülekezet, aki ünnepli az újabb jubileumot, csak remélni tudom. Vajon, megszólal-e majd a templom harangjatekán valamelyik régi zsoldár?

Ha lesznek leszármazottak, és sikerül megőrizni, továbbadni nemzedékről nemzedékre a jóhírt, lehet emlékezni kegyes, értékes emberi teljesítményekre, biztosan lesz folytatás, de arról már valaki más számol be.

Siteriné Nacsza Mária gyülekezeti tag

„Mindenkor örüljetek.” (1Thess 5,16)

Beszámoló a IV. Nagytemplomi Bálról

Ez év novemberében negyedik alkalommal került megrendezésre a debreceni Nagytemplom gyülekezetének bálja. Kettős szerepben, háromgyermekes családapaként és a Nyitott Ajtó Szociális Központ munkatársaként vettem részt a rendezvényen immár harmadik alkalommal, ismét nagy várakozással és örömmel. Az első bálban a legkisebb fiam még pocaklakóként volt jelen, most pedig már a táncparkettet koptatta kitartóan.

Az idei alkalom egy jeles gyülekezeti jubileum megünneplésének nyitó rendezvénye volt. Elődeink 200 éve tartották az első istentiszteletet az akkor még épülőfélben lévő Nagytemplomban. Úgy

gondolom, hogy sikerült ehhez méltón ünnepelnünk. A bál célja egy 24 harangból álló harangjáték elkészítésének támogatása, melynek elérésében a gyülekezet partnerre talált a város vezetőiben.

Az érkező, közel 370 vendéget a Lovarda Kulturális és Konferencia Központ izlésesen díszített terme fogadta, a gyülekezet és a Nyitott Ajtó lelkes, szorgos önkénteseinek köszönhetően. A csodás virágkompozíciók harmonizáltak a terítéssel; az asztalokon, székeken és a terem szinte minden szegletén

ben elhelyezett látványos dekorációval Köszöntőt mondott dr. Papp László, városunk polgármestere, dr. Fekete Károly, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke, Vad Zsigmond esperes-lelkipásztor és Kiss Ilona az előző évi bál kedvezményezettjének, a Nyitott Ajtó Szociális Központ vezetőjeként. Az akkori cél, egy lépcsőlift beszerzése és üzembe helyezése az intézmény új épületrészében azóta megvalósult. A köszöntő beszédekben elsősorban

Isten dicséretéé és a hálaadásé volt a főszerep a múltbéli célok sikeres teljesüléséért, de ezen túl szó volt a város és a református gyülekezetek előremu-

tató kapcsolatáról is. A jövőbeli terveink megvalósulását Istenünk végtelen kegyelmére és bölcsességére bízunk. A műsorszámok közül szeretném ki-

emelni a Nyitott Ajtó Központ szórakoztató műsorát, melyet az intézmény nappali ellátottjai adtak elő nagy lelkesedéssel. Jó érzés volt látni, hogy a zene, a tánc, az éneklés kortól függetlenül mindenki számára gyakorolható és élvezhető. Színpadra lépett még a Szupersztár Mazsorett és Tánc Egyesület, majd a Rhythm and Shoes Dance Club táncosai, akik ír sztepptánc műsorukba a közönség vállalkozó kedvű tagjait is bevonták. Ember Sándor főgondnok úr pezsgős köszöntőjét követően szervírozták a bőséges és ízletes vacsorát. A talpalávalót a Csá-Beat zenekar

szolgáltatta, a gyülekezet apraja-nagyja hajnalig járta a táncot. A rengeteg felajánlásnak köszönhetően a tombolasorsoláskor sokan vehették át örömmel értékes nyereményeiket.

Jó volt együtt tölteni ezt az estét a gyülekezet tagjaival, testvéreinkkel a Krisztusban, erősítve a köteléket, mely minket egy nagy családként összetart. A mindennapok küzdelmei mellett nem feledhetjük a sok jót, mellyel Istenünk nap mint nap megajándékoz bennünket. Tekintsünk hát erre az alkalomra is ajándékként, melynek örülnünk kell, mindenkor! Jövőre veletek ugyanitt!

Rác Zoltán presbiter

Gondolatok a felnőtt konfirmációs előkészítőről

Hogy miért jön el az ember felnőtt fejjel a konfirmációs előkészítőre? A választ igazából nem lehet megadni. Csak érzi az ember, hogy jönnie kell. Itt az idő. Valami erre készíti.

Az első alkalommal kíváncsisággal vagy félszességgel lépi át a küszöböt, és vár. Várja, hogy belépjen az életébe valami új, valami jobb, valami más. És mi történik a felnőtt konfirmációs alkalmakon? Valami megrezdül, valami megmozdul, elkezd áramlani, tisztul a kép, világosodik. A templomban állva a fogadalom kimondásával az ember visszavonhatatlanul megnyitja a szívét

Jézus szeretete előtt, és engedi, hogy az teljes lényét átjárja. Az út nem lesz könnyű, de ezt nem is ígérte senki. Jézus ezt mondta: *„Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztségét, és kövessen engem!”* (Mt 16,24)

Az útra ráléptünk, és Isten segéd-mével végigjárjuk azt.

Dr. Simon Enikő felnőtt konfirmandus

Jézus nyomában – Bibliával a kézben

Gyülekezetünk presbitereinek szervezett tanulmányutunk 2019. november 6-án indult, esős hajnalon hagytuk el szeretett városunkat. A Budapest Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtéren találkoztunk idegenvezetőnkkel, Gimesi Zsuzsa nyugalmazott református lelkészsnővel. Az ELAL izraeli légitársaság járatával utaztunk Tel-Avivba, ott várt ránk a helyi idegenvezető, Micha Weiss.

Mire úti csomagjainkhoz jutottunk, esteledett. A Kenes-Tours Utazási Iroda számunkra biztosított autóbuszához érve, hipp-hopp, bepakolták a bőröndjeinket, s irány az első állomás: Jaffa, vagyis a bibliai Joppe városa, Tel-Aviv óvárosa. Útközben olvastuk fel a Bibliából az erre a helyszínre vonatkozó történetet. Megemlékeztünk Jónás prófétáról és Péter apostolról. Gyönyö-

rű kilátás nyílt még sötétben is a körülöttünk lévő kikötővárosra. A Szent Péter templom előtt idegenvezetőink a történelmi múltról és az apostolról tartottak érdekes előadást. Utunk minden állomásán nagy tudásanyaggal, fontos tudnivalókkal leptek meg bennünket. A fizikai fáradtság nem kerített bennünket hatalmába, pedig nagy utat tettünk meg, s még az első szállásig körülbelül

egy órán át utaztunk. A Hotel Zippori szállodában töltöttünk két éjszakát. Érkezés után elköltöttük első vacsoránkat, ahol a büféasztalok kínálata mellett nem maradhatott éhen senki. Hatalmas kő amforához hasonló edényben találtuk a levest, érdemes volt megkóstolni. Sok új ízzel találkoztunk, a kóser konyha tényleg dicséretes volt minden alkalommal. Senkit nem kellett álomba ringatni a hosszú nap után. A reggeli ébredést a mi időszámításunk szerint minden nap fél hat körülre időzítettük, fél héttől reggeliztünk, s fél nyolckor indult velünk a busz a napi zárandoklatra.

Utunk folytatásaként a Galileai-tengert utaztuk körbe, s Jézus életének fontos helyszíneit látogattuk meg. A tenger vizét a Jordán folyó táplálja, ami halban ma is gazdag. Jártunk a Boldogmondások hegyén, láthattuk azt a területet, ahol Jézus tanított, gyógyított. Hajóra szálltunk, majd a tó közepén leállt a vízi jármű, s egy meghitt elcsendesedés részesei lehettünk. Szinte megállt az idő, a kies látványban gyönyörködve megtelünk békeességgel. A partot elhagyva egy érdekes múzeumba látogattunk, ahol

egy Jézus korabeli halászhajót láthattunk, amit néhány évtizede régészek segítségével mentettek ki a tó homokos talajából.

Útba ejtettük még Tabghát – mely helyszínt az ötezer ember megvendéglése kapcsán ismerhetünk-, Kapernaumot, valamint Názaretet. Betlehem már Palesztinához tartozó terület, hegyes-völgyes, itt található a pásztorok mezeje sok-sok barlanggal. A Születés Templomában a várakozási idő hosszú volt, de elmondhatatlan élmény, hogy odatérdepelhetett a látogató ahhoz a kicsiny, csillaggal jelölt helyhez, ahol a Megváltó született. A zárandoklat egyik úti célja a Holt-tenger volt, előtte a qumráni archeológiai területet néztük meg, aztán a csoport többsége meg is mártózott a sós tengervízben.

A fővárosban három éjszakát töltöttünk a Jeruzsálem Gold szállodában. Megtapasztaltuk, hogy a zsidók milyen komolyan ünneplik a szombatot. Szinte kihalt a város, zárva találtunk mindent. Látnivalóban bővelkedő két napunk volt itt. Talán a legemlékezetesebb a kerti sír, ahol benézhattunk az Arimátiai József által felajánlott, tulajdonában lévő sírba, ahová Jézus testét helyezte

a keresztről való levétel után. A kertbe számtalan protestáns csoport látogat, s van lehetőség elcsendesedésre, úrvacsorázásra. Számunkra is biztosítottak egy pavilonszerű területet, ahol úrvacsorás istentiszteletünk volt. Lelkisége szavakkal nem közvetíthető, s mi, akik részesei voltunk, örökké megőrizzük ezeket a perceket. Az Olajfák hegyén a több ezer éves fák, a Szent-Anna templom – itt is énekeltünk –, a Bethesda tava, az utolsó

vacsora helyszíne s a Via Dolorosa tárult szemünk elé. A közösség valóban Jézus nyomán járhatott, emlékeztetett, együtt olvastuk a bibliai igéket, imádkoztunk, énekeltünk.

Utunk minden pillanatában az Úr angyalai vigyáztak ránk, lelki ajándékok bőségével és ismereteink gyarapodásával érkezünk haza november 11-én. Hálás köszönet minden szervezőnek, vezetőnek, s a mi szerető Istenünknek!

Dr. Bács Jenőné Asbóth Vanda presbíter

Fotók: Kollár József

A szabadulás örömhíre

Evangélizáció gyülekezetünkben

A 2019. november 28-án kezdődő, négy napon át tartó evangélizációs hétvégén id. Pocsai Sándor, a csongori testvérgyülekezetünk lelkipásztora, a több mint 20 éve fenntartott Bethesda Szenvedélybeteget Mentő Misszió alapító vezetője hirdette az ígét Mit hozott nekünk a reformáció? A szabadulás örömhíre címmel a Nagytemplomban.

A debreceni evangelizációs sorozat első napján az igehirdetés előtt egy nyíregyházi testvér biznyságtételét hallhattuk, akihez az evangélium örömhíre a szabadulásról börtönbüntetésének letöltése közben jutott el, itt élte át az Isteni kegyelemben való részesülés csodáját. Az igehirdetésben nagytiszteletű úr az eleve elrendelt kegyelemről beszélt, amelyet a szerető, gondoskodó Isten minden ember számára elkészített még az első emberpár bűnesete előtt. Legszentebbjét, egyszülött Fiát elrendelte a keresztre, ezzel visszautat készített a bűnből megtért ember számára.

A második nap biznyságtétele az Istentől kapott megbocsátás erejéről szólt, az igehirdetés központjában pedig a szabad akarat kérdése állt. Az Isten akarata az, hogy minden ember üdvözljön, de ez kizárólag a megtérés útján lehetséges, amikor az Isten megmentő akarata találkozik az elesett, de szabadulni vágyó ember akaratával, és így Isten ismét felruházza a megtért embert az Ő Lelkével, a szabadság Lelkével.

A harmadik nap igehirdetésén a megtért ember felelősségét vizsgáltuk. A hívő ember a megtérése után hosszú küzdelmet kezd folytatni elsősorban önmagával, az ő-ember szokásaival, a hagyományokkal és az új-embernek meg kell erősödnie Jézus Krisztusban, mert így tud csak ellenállni az őt körülvevő hamisságnak. A hamisság igen változatos formában szövi át mindennapi életünket: gyávaság, hitetlenség, csalás, a hamis nyelvezet, hamis próféták.

Advent első vasárnapján nagytiszteletű úr Pál apostol szavait idézve intett bennünket arra, hogy az üdvösséget félelemmel és rettegéssel vigyük véghez, miközben különbséget teszünk a szolgálai és gyermeki félelem között. Aki komolyan veszi az Igét, nem tud kiegyezni a bűnnel, a hamissággal, hanem összeírja az adósságait, a golgotai kereszt lábához leteszi azokat és bűnbocsánatot nyer.

Advent küszöbén nagytiszteletű úr rámutatott arra, hogy az igazi karácsony valójában az Isten szeretetének ünnepe, amikor az eleve elrendelt kegyelem a földre jött. Jó lenne, ha az idei karácsony más lenne, mint eddig, és az „Ünnepelt”, mint Úr jelen lenne az ünnepi asztalfőnél minden család otthonában.

Imádkozunk azért, hogy az evangelizáción hirdetett Igék alakítsák át életünket és mi magunk mutathassuk meg másoknak azt az utat, amin jó járni.

Gondolkozunk el: Múlik a földi lét, megmentett ember vagyok-e már?

Dr. Boldoghné Szabó Tímea gyülekezeti tag

Idén is járt Mikulás a Baba-Mama Klub tagjainál

Kislányom, Eszter csak fél éves volt, mikor először elmentünk a Baba-mama körbe, és 3 éves koráig jártunk oda. Utána – egy-egy alkalom kivételével – rendszeressé vált ez a szerdai közös programunk. Jó volt látni, mennyire figyelni a körülötte zajló eseményeket, énekléseket, hogy a többi kisgyermek között, szeretetteljes, családi légkörben töltheti el ezt az időt.

Ahogy nőtt, egyre természetesebbé vált, hogy részt veszünk a közös alkalmakon. Mindketten kötöttünk ismeretségeket, és vannak, akikkel nap mint nap találkozunk. Eszti egyik legjobb barátnőjét is ott ismerte meg, a mai napig tartjuk a kapcsolatot. A közös találkozók, legutóbb például a Mikulás-napi összejövetel, nagyon jól összehozzák a korábbi tagokat. Jó újra találkozni, feleleveníteni a régi emlékeket, meghittén együtt lenni. Figyelni, mennyit nőttek a gyerekek, és látni a még nemrég csatlakozott csöppségeket.

Mindezek mellett nemcsak célokat is támogathatunk – adományozhatunk, gyűjthetünk rászoruló családoknak.

Remélem, megmarad ez a hagyomány, újra és újra találkozhatunk a régi-ekkel és köthetünk új ismeretségeket is.

Faragóné Ludmann Krisztina egykori klubtag

Adventi ifis elcsendesedés Óhután

Advent elején minden évben elindulunk fiataljainkkal a hegyekbe, hogy elcsendesedésel kezdjük ezt az időszakot. Igazi melegségre, családias fészekre találtunk Óhután a Hajdúvidéki Református Egyházmegye kezelésében lévő házban, ahol idén negyedjére töltöttük adventi ifis hétvégénket.

Elfogadás, csönd, béke voltak az idei hívószavak, amelyek jelentését a Szentírás ábrázolásában szemléltük. A november 29-én, pénteken kezdődött és december 1-jén, vasárnap véget ért hétvégi programon huszonöt fiatal vett részt, akik nemcsak vágytak arra, hogy együtt csendesedjenek el Isten előtt, hanem a sürgő-forgó évvégi eseménykavalkádban időt is tudtak szánni az együttlétre. Az igei-lelki alkalmak vezetői Imre Boglárka ifjúsági vezető mellett Káposztás Gábor és Mol-

nár Szabolcs beosztott lelkészek voltak. Az Óhután töltött három nap során időt szántunk a közös éneklésen, dicsőítésen és igehallgatáson túl arra, hogy egymást is meghallgassuk, hiszen mindannyian egy zúgó, morajló világból érkezünk a nyugalom szívére.

A hétvége csúcspontja a meghitt és mély érzelmeket megindító, elköteleződést megerősítő, szolgálatra buzdító esti, gyertyafényes úrvacsoravétel volt, amelyen fő motívumként a csöndesség

jelent meg. Őszinte szeretettel tekintek ifjainkra, akik az úrvacsorázás után még hosszú ideig imádkoztak, gondolkoztak csöndben, az üzenetben elmélyedve.

A hétvége egyébként gyakorlati szempontból is összekovácsoló erejű volt. Az étkezésről magunk gondoskodtunk, minden ezzel kapcsolatos teendőt a résztvevők végeztek el, a bevásárlástól kezdve a főzésen és előkészítésen át a

mosogatásig és a rendrakásig. A fatüzelesű kazánt beosztás szerint fűtötték a fiúk, míg a közös helyiségek rendjéről gondoskodtak a lányok.

Szép, maradandó, és reménység szerint megerősítő élményekkel tértünk haza, hogy a hétvégén történt elcsöndesedés áldásait családjukban és gyülekezetünkben végzett szolgálatunkban használjuk föl.

Molnár Szabolcs beosztott lelkipásztor

„Mert ahol ketten vagy hárman
összegyűlnek az én nevemben,
ott vagyok közöttük.”

Mt 18,20

Hajléktalanok karácsonyára készülve

A 2019-es évben is elérkeztünk a Reménysugár karácsonyi ünnepségének a megszervezéséhez, a készülődéshez. Az idei karácsonyi ünnepünk is úrvacsorával egybekötött alkalom volt, lehetőségünk volt együtt, Isten jelenlétében megélni az összetartozást egyen-egyenként és gyülekezeti szinten is. Ezért is készültünk közösen az ünnepi alkalomra lélekben és fizikálisan is.

Együtt díszítettük fel a melegedő hátsó termét karácsonyi díszekkel. A díszítés során nem csak a termet tettük széppé, hanem magunkban is készültünk a karácsonyra és szépítettük lelki templomunkat. Tudatosan kell készülni a karácsonyra nekünk is, mert egy beszélgetés során több ellátott azt mondta nekem,

hogy az ünnep napjai nem jelentenek nekik semmit, ugyanúgy telnek el, mint a többi nap, mert már nem kaphatják vissza a régi életüket. Ezért is tartom fontosnak, hogy néhány karácsonyi dísz saját maguk készítsenek el és rakják a megfelelő helyre. Érezzék, hogy ez a hely kicsit az „otthonuk”. A készülés során készítettünk ajándékokat más intézményekben élő sorstársaknak is, hogy nekik is áldott, boldog karácsonyuk legyen. Ez a „Hajléktalan szolgál a hajléktalanok között” szolgálat keretében valósulhatott meg a Magyar Ökumenikus Szeretetszolgálat és Reformix Szociális és Egészségügyi Központ intézményeiben. Hálásan köszönjük a gyülekezet tagjainak, akik téli ruházattal, takarókkal segítették napjainkat, és kérjük, hordozzák imádságban intézményünk és ellátottaink ünnepét!

Dancsó Zoltán intézményi lelkipásztor

Advent az Immánuel Otthonban

15 éve dolgozom az Immánuel Otthonban, habár a két fiam nevelgetése okán 6 évig távollabbról figyeltem az intézmény munkáját. A karácsonyi műsor mindig egy különleges pillanatot jelentett számomra, majd egy kolleganőmmel több évig szervezője lehettem az ünnepkörnek. Már az őszi szünet végétől kezdtük a versek, dalok, történetek kutatását. Sok-sok gyakorlással, együtt énekléssel, próbákkal formálódik végül a hangulat. Amikor eljön, az előadás napja, olyankor megtelik a Sion csoport terme és megtörténik a csoda... Egyszerűen érkezik, lélektől-lélekig szalad. Aki járt már nálunk, az tudhatja, milyen „speciális”, egyénre szabott segítséggel valósulhat meg egy fogyatékkal élő kisember vagy fiatal felnőtt számára a karácsony misztériuma. Miért „csoda” ez a pillanat a masszőrnek, pedagógusnak, tornásznak, konyhásnak, portásnak, és a visszajelzések alapján a vendégek számára is. Szavakkal nehéz kifejezni mi történik. Nekem egy szó jut eszembe: csoda.

Ennek a szónak az értelmező kéziszótár szerint a jelentése: remény, elvárás. Mit is jelent számomra ez a hétköznapi életben? Reggeli beszélgetésnél várok egy szóra. Kutyaterápián várok egy mozdulatra.

Agyagozás közben várok a figyelemre. Etetés/evés közben egy falat lenyelésére. Séta közben egy lépésre. Búcsúzás-kor egy ölelésre. Remény, hogy minden nap kezdődhet előlről, mert értelme és feladata van az életnek. Fejlődhet valaki vagy valami általam. Elvárás önmagam felé, hogy tudjak várakozni a saját fejlődésekre. Hogy jobb ember, anya, társ, testvér, kolléga, barát legyek. Az advent nem a tökéletes pillanat eléréséért történő rohanás legyen, hanem egy folyamat, amiben összeszedett vagyok. Nyitottá válok, hogy befogadjam azt,

ami hat rám. Az összeszedettség egy figyelem, érdeklődés, bizalom. Engedem, hogy legyen, várom, hogy jöjjön, időt adok. Megnyílás a tisztelet előtt, ami több, mint én magam. Az imádság idején összetett kézzel erősödik bennem az összeszedettség. Így hallgathatok bele a lelkem csendjébe, várva Isten tervét az életemre. Vágyuk megélni minden hétköznapi, mert így születik az ember.

Kovácsné Cseke Judit munkatárs

Advent a Nyitott Ajtó Otthonban

Különbözőképpen érkezünk meg az adventi időszakba, és nem egyformán érezzük az adventet. A Nyitott Ajtó Otthon időseivel tartott egyik nyár végi bibliaórán valaki megjegyezte, hogy mindjárt itt az advent. Sokan elmosolyodtunk ezen az állításon, de végül csak beigazolódt, mert tényleg elérkezett. Kinek így, kinek úgy. Ilyenkor minden ember egy kicsit jobban érzékenyebbé válik emberi kapcsolataira, élethelyzetének kihívásaira, és nagyobb figyelmet kap az egymás iránti szeretet, vagy annak a hiánya.

Minél idősebbé válik valaki, annál nagyobb valószínűséggel mennek el mellőle a minden élők útján szerettei, barátai, akiknek hiánya ebben az időszakban fájdalmasabbá válik. A Nyitott Ajtóban végzett szolgálat legfontosabb összetevője a tagok iránt érzett szeretet megcselekvése. Nem elég meggyújtani egy gyertyát vagy karácsonyi zenét hallgatni, a munkatársak arra törekszenek, hogy mindezt együtt éljék meg a tagokkal. Ilyenkor megélnékné a egymással folytatott beszélgetések, a beteg, idős testvérek felé indított telefonhívások, és felmelegszik az ajándékozó szeretet. Isten ígéjének hirdetése és az úrvacsoravétel mellett a rászoruló folyamatos gondozása, a lelkiileg elesettek felkarolása, a testileg meggyengült megerősítése, és mindenféle ügyes-bajos élethelyzet intézése jellemzi ilyenkor – is – a Nyitott Ajtó Szociális Központot.

Az intézményben december 4-én tartottunk ünnepre készülő úrvacsorás

istentiszteletet, ezt követően pedig az otthonaikban úrvacsoráztunk azokkal, akik ezt kérték. December 11-én rendeztük meg az idősök karácsonyi ünnepségét, ahová meghívtuk mindazokat, akikkel a szolgálat során kapcsolatban vagyunk.

Olyanok is vannak közöttünk, akik a szentestét egyedül töltik otthon. Kiss Ilona, az intézmény vezetője számukra szervezett együttlétet az elmúlt évek szentestéin az intézményben, ahol a résztvevők a maguk által készített ételleket, süteményeket osztották meg egymással, együtt énekeltek, beszélgettek, meghitté tették a karácsonyt. Ezt a kezdeményezést idén is folytattuk, december 24-én a szentesti istentisztelet után csatlakozhattak az ünnepet egyedül töltő Testvérek a kis csapathoz, így mindannyian szerető közösségben kezdték karácsony ünnepét.

Molnár Szabolcs
beosztott lelkipásztor

Salánki Sándorné

Karácsony

Itt a karácsony, ez a szép nagy ünnep.
Tudja meg a világ, Megváltónk született.
Szent ígében mutat utat nekünk,
erről az útról soha el ne térjünk.
Legyünk alázatosak, és ne vétkezzünk,
büntől óvakodjunk, szeretetben éljünk.
Vigyázzunk egymásra, hordozzunk terheket,
nyújtsunk egymásnak segítő kezeket.
Adjunk hálát azért is, hogy Jézusunk vezet,
olvassuk buzgón a Bibliát, éljünk hitéletet.
Ez a karácsony is legyen legszebb ünnep,
lakozzék mindenkiben a Krisztusi szeretet.

Memorandum

Józsa Lászlóné Csizmadia Katalin lelkészözvegyről, aki a debreceni Nagytemplom presbitere és a Kollégium Nagykönyvtárának 20 éven át munkatársa volt. 2017. november 3-án 91 éves korában visszaadta lelkét Teremtőjének. Temetése Dévaványán 2017. november 16-án volt.

E rövid gyászír után kell Reá méltó módon megemlékeznem, mint iskolatársamra és ifjúságom legkedvesebb barátnőjére, akivel együtt indultunk el, a Soli Deo Glória Református Diákszövetségben, Jézus Krisztus tanítványainak útján. Élete példaképe az önfeláldozó, hűségesen szolgáló keresztyénnek, akire velem együtt sokan hálás szívvel emlékeznek.

Idéznem kell *Meghallgatott imádságok* című könyvéből az Ő bizonyágtételét, hogyan indult el Krisztussal életútján: „1940–1944-ben voltam középiskolás Nagyváradon. Először 1941 novemberében jött Váradra dr. Soos Géza, a Diákparlamentek vezetője Balla Péterrel, aki a Dicsérjétek az Urat kezdetű zsoltárokat tanította nekünk lelkesen. Géza bácsi pedig a szívünkre beszélt. 15 évesen, életemben először hallottam olyan nagy horderejű dolgokról, mint a magyarság sorskérdései, a háború, a magyarság jövője, a mi személyes jövőnk, üdvösség, kárhozat, megváltás, Jézus Krisztus követése. Olyan igazakat mondott, ami először összetört, azután felemelt. Beszélt arról, milyen kulcsfontosságú szerepünk lesz hazánk jövőjének formálásában. Mi leszünk a vidék vezető emberei: tanítók, tanárok, jegyzők, orvosok, lelkészek. Nem mindegy, hogyan és mire tanítjuk a ránk bízottakat. Csak Jézus Krisztussal lehet vállalni ezeket a nagy feladatokat. Így fejezte be: „Íme előtökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd azért az életet!” (V. Móz 30,19)

Majd azt mondta: Döntsél! Még ma este ajánld fel szívedet az Úrnak, égő áldozatul! „Igen, úgy lesz!” – feleltem rá magamban”. Fogadalmát az élete igazolja.

Katalin 1926. július 7-én született Komádiban. Édesapja ott aljegyző és újságíró volt.

A nagyvárad Zrínyi Ilona felső kereskedelmi iskolában érettségizett, 1947-ben férjhez ment Józsa László Sarkad-Újteleki református lelképásztorhoz, ahol templomot építettek, majd negyedszázadon át Dévanyán együtt szolgáltak a gyülekezetben. Öt fia született, egy gyermekét kis korában eltemet-

te. Két fia szintén a teológián tanult. Férje 1978-ban halt meg, az ő halála után lett Debrecenben a Kollégium Könyvtárának munkatársa, ahol segített a teológus hallgatóknak, de odafigyelt a gimnazistákra is.

A gyermekek és fiatalok szeretetét bizonyítja, hogy hat kinyomtatott könyve közül kettő gyermekeknek íródott, de karácsonyi színdarabjait nemcsak itthon, hanem még Amerikában és Ausztráliában is előadták a vasárnapi iskolások.

Ahogy lehetőség nyílt rá, az 1980-as években elvégezte levelező szakon a teológiát. Bár önálló lelkési szolgálatot nem vállalt, sokszor szolgált gyülekezeti alkalmakon, bibliaórákon, lelkészeket helyettesített a Debreceni Egyházmegyében. Nagyon szerette Reményik Sándor verseit. Több tucatot tudott kívülről, sőt, előadást is tartott kedvenc költőjéről. Ő maga is írt verseket, melyek Váratlanul című kötetében jelentek meg nyomtatásban.

Sok testvérével tartotta a kapcsolatot, látogatott, levelezett, telefonált. Mi is tudtunk egymásról, és bölcsen elfogadtuk, hogy már csak otthonunk falai között mozoghatunk. Katalin élete utolsó évében a debreceni Méliusz Juhász Péter Idősek Otthonában gondozott volt 2017. november 3-án bekövetkező haláláig.

Szolgáló, gazdag élete példaképe a hitteles Krisztust követő életnek. Viszontlátásra Katalin!

Dr. Vörös Károlyné Juhos Magda

Fogd a kezem program

„Ne szóval szeressünk, ne is nyelvel, hanem cselekedettel és igazsággal.” (1Jn 3,18)

A Fogd a kezem programot 2019 elején hirdettük meg a gyülekezeti diakónia keretében. A program célja, hogy anyagilag is támogassunk gyülekezetünkhöz tartozó rászoruló személyeket és családokat. Ezért kértük a gyülekezeti tagokat, hogy aki szeretne segíteni a rászoruló testvéreknek, adományozzon egy éven keresztül havi 3000 forintot a Fogd a kezem program céljára. A program ugyanakkor azt is célul tűzte ki, hogy az anyagi támogatás mellett egy-egy mentort is adjunk a támogatott családoknak, vagyis egy olyan személyt, aki mellettük áll, „fogja a kezüket” a támogatás ideje alatt és segít kiutat találni a nehéz élethelyzetükből.

A támogatott családokat a Diakóniai Bizottság a diakónus ajánlása alapján választotta ki. Van, akinek a tömegközlekedési bérlet, van, akinek gyógyszerei kiváltásával tudunk és tudunk segíteni, valamint a harmadik családnál a gyermekek iskolai étkeztetését vállaltuk át. A segítséget hálásan fogadták és köszönik a családok. Van, aki hálából felajánlotta segítségét és önkéntesként szolgál a gyülekezetben.

A jövőre nézve szeretnénk a programot folytatni, sőt kiterjeszteni más szükségben szenvedőkre is. Ezért kérjük a gyülekezetünk tagjait, hogy aki ismer rászorulót a gyülekezeten belül, jelezze felénk, hogy ezen a programon keresztül vagy más módon segítsük a nehéz helyzetben lévő testvérek életét. Ezt lehet jelezni a diakónusnak, de lelkészeknek és presbitereknek is. Fontos, hogy tudjuk,

kik azok, akik akár anyagilag is rászorulnak arra, hogy ha csak egy bizonyos ideig is, de könnyítsünk az életük terhén, vagy éppen segítsünk túllépni egy nehéz életszakaszon. Ugyanakkor arra is kérjük a gyülekezet tagjait, hogy aki indíttatást érez, támogassa adományával a program folytatását. Rendszeresen visszajelzést fogunk adni, miközben új utakat is keresünk, és a tapasztalatok alapján igyekszünk minél hatékonyabban segíteni azoknak, akiknek erre szükségük van.

Hisszük, hogy mindannyian ugyanannak a testnek a tagjai vagyunk, és minden tagnak megvan a maga helye és szerepe a Krisztusi testben, vagyis a gyülekezetben. Isten áldását kérjük minden testvérünk életére és szolgálataira!

Libor Andrea diakónus

**Keresztelések,
házasságkötések,
konfirmáció, temetések**

„Megvan az ideje
a sírásnak, és megvan
az ideje a nevetésnek.”
Préd 3,4

Keresztelések, házasságkötések, konfirmáció, temetések

KERESZTELÉSEK

2019. szeptember 1. és 2019. december 15. között 37 gyermek, Katona Sára, Bognár Kornélia, Bunya Dominik Tibor, Petrucz Emma, Nagy Levente, Vásárhelyi Máté, Fekete Nóra Edina, Kötél Dorina, Kötél Laura, Szőke Janka Livia, Németh Luca Zsuzsa, Tóth Panna, Tóth Marcell, Éles Janka Fruzsina, Szanyi Szofi, Varga Kincső Viola, Balajti Bence Bálint, Mezőfi Zoltán Balázs, Petkov Nimród, Szűrös Panna, Zavarkó Fruzsina, Bodovics Marcell, Bartha Zoltán, Győry-Farkas Boldizsár, Kósa Ervin Edwin, Bárándi Anna Boglárka, Vadász Alisa Loretta, Gyurina Hanna, Szabó Marcell, Nagy Áron, Németh Luca, Vágó Emma, Bodnár Vivien, Poráczki Márk, Tóth Vencel Gergely, Farkas Livia, Fehérvári Áron részesült a keresztség sákramentumában. *„Menjetekek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevébe...”* (Mt 28,19)

HÁZASSÁGKÖTÉSEK

2019. szeptember havában 9 pár, Szabó Gábor Zoltán és Baranyai Zsuzsanna Terézia, Gál Miklós Gyula és Deutsch Katalin, Tárczy Péter és Tóth Eszter, Krucsó Attila és Csajkó Dóra, Navratyil Gergő és Tóth Judit, Boros Béla és dr. Kanalas Edina Márta, Docsa Gábor Károly és dr. Zagyva Orsolya, Mikoly Zoltán és Hetei Adrienn, dr. Bartha Csongor és dr. Nyíri Szabina;

2019. október havában 7 pár, Semlyényi Ákos és Hegyesi Evelin, Hutai Tamás és Bitai Krisztina, Balog Péter és Hamza Tímea, Nagy Béka és Bródi Laura, Balogh Imre és Dobszai Dóra, Varga Antal és Albert Henrietta, Juhász József és Rácz Mariann;

2019. december havában 2 pár, Esze Tamás és Hajdu Judit, Molnár Viktor és Győri Fanni kérte Isten áldását házasságkötésükre gyülekezetünkben.

„Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáálló segítőtársat.” (1Móz 2,18)

KONFIRMÁCIÓ

2019. december 8-án 12 felnőtt testvérünk konfirmált.

„Légy hű mindhalálg, és neked adom az élet koronáját!” (Jel 2,10)

TEMETÉSEK

2019. szeptember havában: Nótin Sándor 64 évet, Fehér Lajos 87 évet, Dudik Péter 42 évet;

2019. október havában Abuczki Istvánné (Balogh Ilona) 58 évet, Bordás István Bálint 73 évet, Tóth Ferencné (Vámos Erzsébet) 87 évet, Fekete Irén 88 évet, Tóth Gyula 76 évet, Szűcs Sándor István 75 évet, Nagy László István 77 évet;

2019. november havában Virágos Lajosné (Sánta Katalin) 79 évet, Kecskés Lajosné (Nagy Jolán) 67 évet, Vitán Mária Róza 72 évet, Tóthné dr. Kiss Margit 82 évet, Sárközy Zoltán Szabolcs 84 évet, Nagy Lászlóné (Kányási Irén) 88 évet;

2019. december havában dr. Pogány Béla 77 évet, Bodnár Lajos 51 évet, Koncz Sándor 76 évet és Kovács Zoltánné (Szabó Mária) 99 évet élt testvérünket temettük el.

„Én élek, ti is élni fogtok” – mondja feltámadott Urunk. (Jn 14,19)

ÚJÉVI HANGVERSENY

2020. január 1. 16:00

Református Nagytemplom

A Kodály Kórus hagyományos, ünnepi hangversenye az új esztendő első napján.

Közreműködik: Kodály Kórus Debrecen

Vezényel: Kocsis-Holper Zoltán

A belépés ingyenes.